

MARCEL DE ROOS

DE TIJD VAN ONS LEVEN

GEDICHTEN

TRESOOR

EMERGO

Met het monomane van de rechte lijn,
die nooit eens schippert of meandert,
zoveel raad als zeelui met het droge.
Mij de golf, de kromme hoek, de curve.
Als er maar verandert en ontstaat.

Niets voor ogen. Zonder enig vaarplan
of bestemming. Kant noch wal in zicht
en vaak ook zoek in mijn vooronder.
Naar de haaien, naar de donder ...
in de diepte evengoed geborgen.

Toeval, drang en onbekende kracht:
driehoek van Bermuda mijn domein.
Stuurt soms de wind mij in de rondte,
hult het water barracuda's op de loer,
ik groet benieuwd het minst verwachte.

IN WORDING

Overdag gewoon in trui en spijkerbroek.
In deze zaal kan alles. Dit is onze plek.
De muren hebben ons werk onthouden.
Elke stoel, bevriend, kent ons gewicht.

Cymbalen, hout en koper krijgen zin.
We pakken onze instrumenten vast.
Baton tikt op de lessenaar. Papieren
in gelid, de riemen los en adem vrij.

Wat straks als vanzelfsprekend klinkt
zoekt eerst nog naar bestendigheid.
Voorzichtig richten wij ons op nu,
langzaam los van plaats en partituur.

De toon waarmee de stemming stijgt
en aan vertrouwen wordt gewonnen
reikt al ongeduldig verder naar de lat,
besloten in de hand die rustig heft.

De maestro weet maar heeft geen haast.
Intussen zet zich elke opgevangen knik
of vingerwijzing kenbaar aan het werk.
Hierbinnen gaan we ons alvast te buiten.

DEZE DAG

Elke dag mag uren lenen.
Deze dag moet altijd nieuw.

Elke dag zal overgaan.
Deze dag in lengte jong.

Elke dag kan zich vergissen.
Deze dag blijft bij de tijd.

Elke dag is onze dag.
Deze dag herinnert ons.

VREEMD WEER

Het wil nog maar niet somberen.
De dagen lang met zonnestralen
bij de vleet. Geluk niet op en zo.

Geen schaduw overvalt humeur,
depressies voor de bui al pffft
en dood elk spoor van twijfel.

Hoeveel kleur kun je ontkennen?
Dit seizoen gaat niet meer stuk.
De zusters zeggen dat het went.